

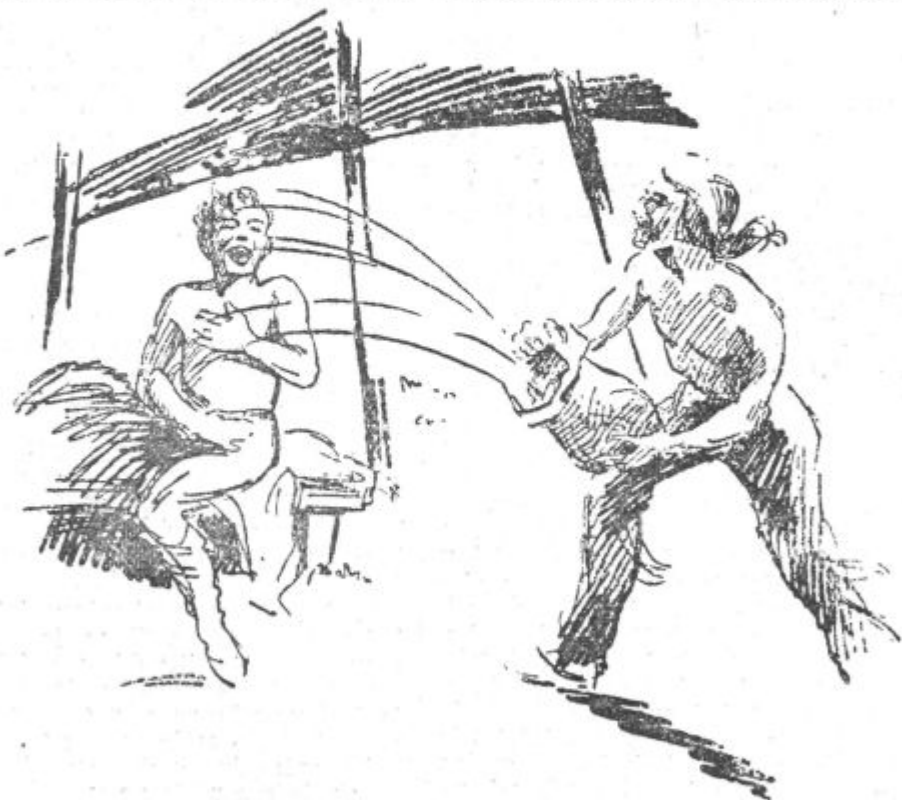
BRZONOŽEC IN PUŠČICA

Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steuben

— Brzi zaspané si je zaslužil pero v tekmi zaspanetov.

Vse tako so opazke in pikre zbadljivke kar frčale Gašperju okrog glave. Toda Gašper je kriknil: »Le čakajte, pobiči!« Tako je že večkrat čul svojega očeta.

njegovih besed. Daleč spredaj je tekel Tekumze in poleg njega je brez truda drsel njegov puma. Volčji sin je imel s seboj dva volčiča, ki sta ga lajaje ob-skakovala in ga ovirala pri teku. Pred Fantom z drevesa je tekel lisjak, docela



Zdajci je z vso silo pritisnil za Tekumzejem. Bila sta že daleč izven vasi, razprostiralo se je svobodno polje tja proti reki. Tu je bilo dovolj prostora, tu sta se tekača bolj sprostila. Gašper ni bil več oviran in je pospešil tek.

Že je bil v sprednji skupini, v kateri je bil Mali lovec, kakor navadno poslednji, sopihal je srdito in je zakričal za Gašperjem, ki pa v prehitevanju ni razumel

dorasel lisjak, katerega je fant držal na vrvi, sicer bi mu jo gladko pobrisal.

Zdajci so bili ob reki, na prav tistem mestu kakor včeraj. Pravkar je Gašper prehitel Tekumzeja. Ko je ta pogledal Brzonožca, se je pripravil k skoku v vodo. Gašper je hitro pomislil: »Le čakajte, pobiči, vam že pokažem!« Tisti trenutek je že skočil, plosknil in je čul že v skoku, da se mu Tekumze hrupno

posmehuje. V odskoku samem je Gašper videl, da je Tekumze ostal na bregu.

Ko se je Gašper spet pojavil nad vodo, je bilo ploskanja na levi in desni, pa tudi za njim v vodi. Stena nad reko je bila polna indijanskih fantičev. Skokoma so se dvigali, razširjali noge in roke, bilo jih je videti kakor žabe na begu pred štokrljo.

Poslednji je srdito pritulil Mali lovec, kakor ustreljen z neba. Sikal je od jeze, tako je delal sleherno jutro, toda nič mu ni pomagalo — bil in ostal je vedno poslednji.

Gašper je videl, kako se gruča mladencičev rine v vodi proti levi strani, tja, kjer je bil breg komaj dva metra visoko nad vodo. Plaval je z njimi. In tedaj je videl, da Tekumze vedno zre navzgor proti bregu in njegov puma dosledno z njim. Puma je režal, kakor bi se smehljaj. In že je sledil drugi del predstave. Šele zdaj so počasi sopihajoče prihitevali mlajši fantiči, oni po osem, sedem in šest let. Vrgli so se, kakor večji fantiči, brez pridržka v vodo. Kdor pa se je le trenutek obotavljal, ga je Tekumze krepko udaril po zadnjici ali pa ga je puma rahlo udaril s šapo.

Slednjič so pricapljali štiriletni fantiči na breg. V vodi so s krikom in vikom plavali večji fantiči, poganjali so se kakor tjujni v živalskem vrtu, čakajoči, da jim kdo vrže ribo ali kako drugo poslastico. Vsi so se ozirali proti bregu, copotali so v velikem polkrogu in gledali v Tekumzeja. Ta je zdajci popadel enega izmed najmlajših na bregu, zgrabil ga je za roko in nogo, poklical je Mesečevega prijateljčka in že je nebogljeni pritlikavček sfrčal v krepkem zalučaju z brega v reko. Gašper je kar belo pogledal in se zgrozil, a naenkrat se je tudi otresel strahu. Čul je namreč, kako je pobič zadovoljno zakirikikal kakor zgodnji petelin, potem je pokukal spet iz vode, malo pocapljal in se spet potopil. Zdaj šele je Mesečev prijateljček opravil svoje s tem, da je brž priskočil, segel pod vodo in dvignil fantička kvišku. Fantič je zadovoljno pihal in pljuval in se glasno hihital. Še enkrat ga je Mesečev prijateljček potisnil pod vodo, nato ga je kot njegov zaščitnik poneseš varno na breg.

A že je copnil drugi pobič z brega v vodo, potem jih je kar deževalo. Tekumze je poklical zdaj to, zdaj ono ime, solil je svoje vzklrike z raznimi pripombami in metal pobiče hopta-hop

drugega za drugim k onim, ki jih je bil klical po imenu. Vsakega pobiča je vrgel tako, da je s svojo ljubko zadnjo platjo butil ob vodo. Gašper je brž opazil, kako zna Tekumze previdno ravnati in kako je z manjšimi mnogo obzirnejši kakor z večjimi.

Naposled so pristopili nekateri čisto majčkenci, ki pa jih je že prevzemalo častihlepje in so se tudi že hoteli pokazati junake. Z njimi je bil Tekumze previdnejši. Ni jih tako odločno metal v vodo in Gašper je tudi lahko videl, da teh najmanjših niso hudo potapljali, zgolj toliko, da so se navadili vode.

Naposled je Tekumze zavpil glasno doneče, zbrzel je spet tjakaj k visokemu odskoku, pognal se je vrtoglavo v reko in zaplaval proti drugemu bregu. Vse je plavalo za njim. Gašperju je kazalo, da bi bilo treba Tekumzeja nekoliko potapljati. Vsa mladež v vodi se je vrgla kričeče za svojim vodnikom in Gašper je vneto sodeloval. Naenkrat mu je Mali lovec prečkal smer in kose gaje Gašper hotel naglo rešiti, se je Mesečev prijateljček vrgel naravnost predenj. Ali je to storil nalašč? je pomislil Gašper. Kazalo je pač tako. Vsekako je bil Gašper tolikanj zadržan, da Tekumzeja ni mogel več dohiteti. Videl ga je, kako se je približal drugemu bregu in že tudi stopil na kopno. Tu se je Tekumze obrnil in je sprejel svoje zasledovalce kar se le dá zasmehljivo:

— Aha, to ste mi tiste ribe, ki imajo plavuti k životu prirasle! Znameniti plavalci, ki svojih rok ne znajo uporabljati. Tekmovalci, ki gredo kakor kamen pod vodo. O, le pogledjte se, kar jeziki vam visijo iz ust!...

Pa je Tekumze znal zabrusiti še nekaj podobnih. V vodi se je otročad preganjala po mili volji in vpijoče odgovarjala Tekumzeju, kar in kakor je le komu padlo na pamet. Gašper je spoznal, da je način te igre tak, da je Tekumze na bregu varen pred vsakomur in da mu nihče ne sme slediti na breg. Domneval pa je tudi, da mora Tekumze še enkrat splavati čez reko. Zato je Gašper čakal in oprezoval. Opazil je, kako je Tekumze medtem, ko je zmerjal, kakor bi cunje trgaj, počasi stopal ob reki navzgor. Kopalci v vodi so bili na to pozorni in so mu seveda v vodi sledili. Gašper je slutil, da ima Tekumze kakšno zvijačo za bregom in se je držal mirno.

(Dalje prihodnjič)

Pahič Stanko — dijak:

Koruzni strok

Zadnji kolesar je zdrvel po Poljski cesti, kajti se je že mračilo. Le gospod Koren je počasi kurakal proti mestu. Bil je upokojen stražnik in je zelo ljubil svoj bivši poklic. Ali ni lepo, če ustaviš sredi ceste kolesarja in ga obsuješ s cestnimi predpisi. Gospodu Korenu je to zelo ugajalo in se je že tu in tam izkazal s svojo staro izkaznico za tajnega detektiva.

Izprehodi gospoda Korena so vodili v okolico. Na koruznih njivah je izbral upokojeni stražnik svoje torišče. Čemu pa? Gospod Koren je bil zbiralec koruze. Da se razumemo, zbiral je koruzne stroke različnih velikosti in barv. Seveda barve stroka ne vidiš kar tako, to se opazi šele, ko se strok sleče, pri ličkanju. Toda je bil gospod Koren lastnik bistre glave, ob večerih je prišel na njivo in ličkal stroke kar na steblih, dokler ni našel prave barve. To je bila posebnost gospoda Korena. Tak proces pa ni bil priporočljiv za koruzo, kajti so vrane hitro izvohale to zadevo in so večje obrale stroke, ne preveč, še manj pa premalo.

Škoda, da ni tega zvedel gospod Koren, kajti je bil zelo pravicoljuben mož in je bil nekoč odlikovan radi tega, ker je vedel za vse cestne predpise na pamet. Učil se jih je pa zato, ker ga je nekoč osmešil neki kolesar, ki ga je gospod Koren ustavil na cesti in vprašal, če pozna cestne predpise. Kolesar pa je prav ljubeznivo vprašal gospoda Korena, katero točko iz cestnih predpisov da želi vedeti...

Nocoj se je vračal gospod Koren s polja z dragocenim strokom pod suknjo. Lep rdečerjav je bil in ga je bil gospod Koren zelo vesel. To bo dragocenost za njegovo zbirko, ki je štela že celih pet komadov. In je nesel gospod Koren dragoceno reč zelo varno domov.

Bil je že v notranjosti mesta, ko ga je dohitel majhen dečko.

»Dober večer, gospod Koren«, mu je bil pozdrav.

»O, Miško kaj pa ti delaš tu?« se je zavzel gospod Koren in bistro pogledal hišničinega sina.

»Na polju sem bil«, je dejal ta in se oklenil gospoda Korena.

Tako sta šla nekaj časa in Miško je zelo zabaval gospoda Korena s svojim

čebljanjem. Nenadoma pa se je gospod Koren ustavil in bridko zajavkal. Ročno se je Miško obrnil in radovedno vprašal gospoda Korena, kaj da mu je. A ta mu ni odvrnil in je ubral pot nazaj. Miško se je namrdnil in odšel, kajti mu je naprej kazala pot.

Kaj pa je bilo prav za prav? Gospod Koren je nenadoma zapazil, da mu dragoceni rdečerjavi koruzni strok ne tiči več pod staro in oguljeno suknjo. Kje se je spak izmuznil? Da bi pustil gospod Koren dragoceni strok njegovi usodi, nak, tega pa ne. Preveč se je mučil z njim in zdaj ga naj izgubi. Ne.

O, ti nemarnosti! si je očital in hitel nazaj, odkoder je prišel. Tema je že bilo in nič kaj dobro se ni videlo, a gospod Koren je buljil v tla. A zaman je bil ves trud, dragocenega stroka ni bilo.

Nič drugega ni kazalo gospodu Korenu, ko da gre na policijo in se priporoči spretnosti stražnikov. Morda pa strok spet najdejo? In gospod Koren se je napolil na policijo.

Na stražnici so ga veselo sprejeli. So bili gospodje stražniki prav prijazni in so od začetka do kraja poslušali zgodbo o nesrečnem rdečerjavem koruznem stroku. Še obljubili so mu, da bodo stvar že uredili in bo vse v redu. Nato so ga odslovili.

Napotil se je gospod Koren proti domu. Spotoma je naročil v dnevniku tak in tak oglas, da dobi nagrado ta, ki tam in tam najde rdečerjavi koruzni strok in ga vrne gospodu Korenu. Pa je bilo v redu.

Pozno zvečer je prišel gospod Koren domov. Hišnici je še povedal svojo nesrečno zgodbo in se je pohvalil, da bo policija že storila svoje. Slišal pa je to zgodbo tudi Miško in je pazljivo poslušal. Komaj da je gospod Koren končal svojo historijo, je dečko veselo poskočil in gromovit mu je bil glas, ko je pravil:

»Koruzni strok ste izgubili, gospod Koren? Ali ni bil rdečerjav? Hura, jaz sem ga našel!«

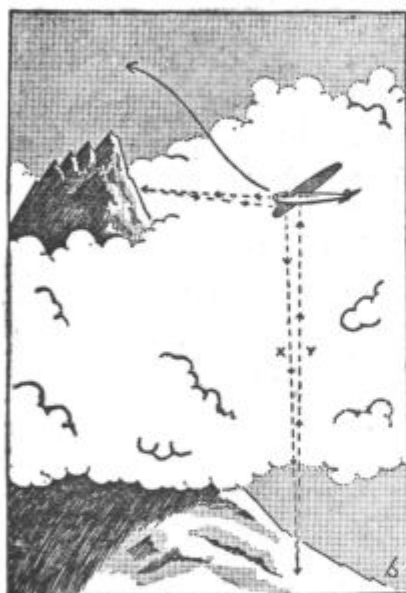
»Tako, kje ga pa imaš?«

»O, žal ga nimam več. Naša koza Liška ga je prav rada pojedla.«

Gospod Koren je onemel.

Kako se znajdejo letala v megli

Megla je največji sovražnik letal. Zlasti pred leti, ko so bila letala opremljena le s preprostimi višinomeri, ki kažejo zgolj nadmorsko višino, pa še to zelo nezanesljivo, je megla terjala mnogo žrtev. S stalnim izpopolnjevanjem tehnične opreme letal pa se je posrečilo z uporabo najmodernejših iznajdb odstraniti tudi to zapreko in danes se letala znajdejo v megli prav tako, kakor ob jasnem vremenu. Vsako današnje letalo je opremljeno z višinomerom, ki



s pomočjo kratkih valov označi vse podrobnosti in višinske razlike na ozemlju, nad katerim leti. Merilna naprava se v glavnem sestoji iz kratkovalovnega oddajnika, ki zamore oddajati žarke določene smeri. Na naši sliki sta vrisana dva taka usmerjena žarka, eden navpično navzdol, drugi vodoravno naprej. Ko doseže n. pr. navzdol usmerjeni kratkovalovni žarek zemeljska tla, se takoj odbije. Imamo torej opravka s pravim odbojnim učinkom, pri čemer je važno, da imajo sorodni valovi enako hitrost kakor svetloba. Zaradi tega moramo natančno izračunati, kako visoko nad zemljo se letalo nahaja. Tako oddajo kakor odboj zaznamujejo posebni aparati zelo natančno. Čim višje leti letalo, tem dalj časa bo treba čakati na odboj: če leti nizko, bo seveda odboj ta-

koj zabeležen. Aparati so tako občutljivi, da označijo celo neznatne vzpetine v pokrajini, kakor n. pr. hiše, griče in podobno, točno v pravem višinskem razmerju. Če se usmeri žarek naprej, se more letalec tudi pri nerazglednem vremenu popolnoma natančno poučiti, ali preži pred njim kakšna nevarnost in koliko je oddaljena. Umevno je, da je ta iznajdba za sodobno letalstvo neprecenljivega pomena.

Lažniva pravljica

Naj vam povem pravljico:

Nekoč sem videl, kako letita dva pečena petelina po zraku. Zelo hitro sta letela ter sta imela trebuh obrnjen v nebo, hrbet pa proti zemlji. Čez Savo pa sta plavali nakovalo in mlinsko kolo, popolnoma tiho in počasi ju je nesla voda. In o binkoštih je sedela žaba na ledu in je goltala cel plug. Dalje je živel tedaj troje junakov: hodili so po bergljah. Pa so hoteli ujeti zajca. Prvi je bil mutast, drugi je bil slep, tretji je bil gluha. Pridružil se jim je še četrti, ki je bil ves hrom. Niti prestopiti ni mogel.

In so šli loviti zajca.

Zdaj bi radi vedeli, kako so to napravili?

Slepec je prvi zagledal zajca, kako beži čez polje. Pa je mutasti povedal hromemu, hromec pa je odhitel za zajcem ter ga zagrabil za vrat.

To so bili fantje od fare, kaj?

Bili so iz vasi, kjer sem videl še druge nenavadne stvari: videl sem, kako je rak napodil zajca v beg in kako je na strehi ležala krava, ki je sama splezala nanjo. Na deželi so tako velike muhe kot pri nas v mestu kože.

In zdaj urno vsa okna odpri, da se razkadijo te grde laži!



Manica :

Zvesti varuh

Kmet je hodil po svojem planinskem pašniku. Spremljali so ga konj, krava, ovca, prašič in pes. Gospodar je z zadovoljstvom opazoval svojevrstno ljubezen in udanost, ki jo čutijo živali do njega. Psu, ki se je s prednjima taccama vzpenjal nanj, je poiskal v žepu skorjo kruha. Nato je prav prijateljsko potrepal konja po širokih plečih, pobožal kravo po gobcu, počehljal prašičev tolsti vrat in stisnil ovco k sebi.

Naenkrat, kakor bi ga bil vrgel sam hudobec, se je tam iz bližnje šume pojavil — volk.



Ko živali zapazijo krvoločno zver, dajo v silnem strahu čudne glasove iz sebe in urno zbežijo v stajo. Edini pes ne misli na beg nego se besno zapraši v sivega volkodlaka.

Medtem, ko se nasprotnika koljeta na življenje in smrt, skoči kmet v stajo po železne vile. Le še trenutek in pes bi bil podlegel. A zdajci je že tu gospodar, ki z vso močjo porine vile volku v trebuh.

Zver se zvrne in obleži mrtva. Pes pa krvavi iz mnogih ran. Kmet ga sočutno gladi in modruje:

»Zdaj vem, na koga se mi je zanesli. Vse druge živali so zbežale, ko je pretila nevarnost. Le ti, zvesti kuža, si se izkazal. Skoro si revež izgubil življenje, da si rešil mene. Jaz sam bi mrcini najbrže ne bil kos. Tega ne pozabim. Odslej bom dober samo tebi!«

Ranjeni pes pa milo zaprosi:

»Nikdar takó, gospodar! Pomisli, da

ti vsaka žival služi po svoje. Konj ti obrača zemljo in te vozi iz kraja v kraj od krave dobivaš mleko, prašič te založi z mesom in mastjo in ovca te preskrbi s toplo volno. Od mene pa nimaš nikakih koristi. A reliš me samo zaradi tega, da čuvam tebe, tvojo družino, tvojo imovino in tvoj dom. In če se primeri kaj takega kot se je danes, se pač moram izkazati, kajti to je moja in — poudarjam — edino moja dolžnost. Saj zato sem čuvaj!«

Gospodar se zamisli... Nato se dobrohotno ozre v zvestega psa:

»Prav imaš kužek moj. Tudi v bodoče hočem biti z vsemi enako dober!«

Smešna zgodba

»Vajenca sprejemem«, je bilo napisano na veliki črni deski, ki je visela nad trgovino gospoda Pohlina. Neki deček je šel mimo trgovine; prečital je napis in se oglasil pri trgovcu. Takoj za njim je prišel drugi deček, ki je kar snel desko in šel z njo k trgovcu.

»Kaj hočeš z desko?« ga je vprašal trgovec.

»Z desko?« je odvrnil deček, »zdaj je ne potrebujete več; vzeli me boste v službo in ne bo vam žal.«

»To bomo takoj videli«, je rekel gospod Pohlina. »Tukaj imam še enega dečka.« Položil je pred dečka dva velika, dobro prevezana zavitka. »Tako«, je dejal, »vsak naj odpre en zavitek.«

Prvi deček je skrbno razvozljaval vrvice in jo zvil v klopčič, papir pa je čedno zložil. Drugi deček — tisti, ki je bil prišel z desko v trgovino — je vrvice kratkomalo porezal in papir raztrgal in že je bil gotov.

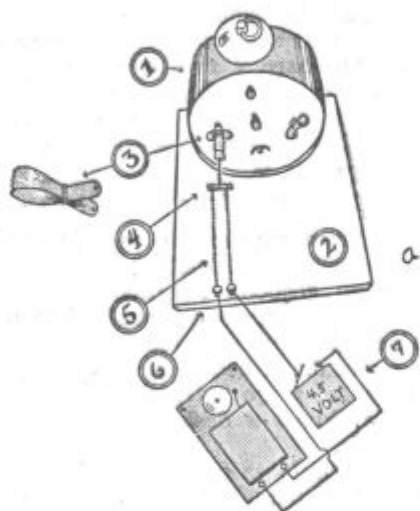
»Tebe bom lahko porabil, pri onem človek lahko zaspi, preden razveže zavitek. Pri meni mora biti vsako delo po bliskovito opravljeno. Hitro škarje v roke, to je tisto, kar jaz potrebujem!«

Zvečer, ko se je gospod Pohlina peljal v dvigalo navzdol, se je dvigalo nenadoma ustavilo. »Halo«, je zavpil vajencu, ki je stal v nadstropju nad njim, »ustavil sem se; hitro poskrbi, da pridem dol!«

»Tako!« je odgovoril deček, vzeli škarje za rezanje žice in ček, ček, že je bila veriga dvigala prerezana. V naslednjem trenutku je gospod Pohlina z dvigalom vred treščil na tla. Med tem, ko si je drgnil boleče ude, je zamrmral: »Pa bi bilo le boljše, da sem vzeli prvega dečka!«

Učinkovit električni budilnik

Zjutraj je časih presneto težko vstati. Kratko zvonjenje ure budilke nas predrami le na pol in kaj radi podležemo skušnjavi, da še malo poležimo. Pri tem pogosto spet trdno zaspimo in zamuda je neizbežna, z njo pa tudi vse posledice. Z majhnim trudom in poceni si lahko pomagamo takole:

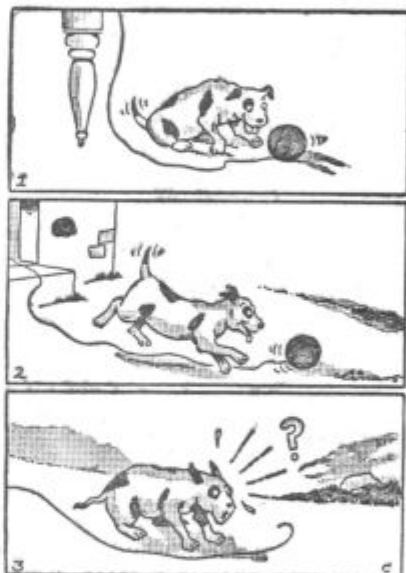


Navadno uro budilko (1) pritrđimo na lesen podstavek (2). V trgovini s papirjem ali radijskimi aparati si kupimo sponko s krepko nazobljenima prijemalkama (3). Sponko nataknejo na ključ zvonca budilke (3). Potrebujemo pa še tri kratke, tenke medeninaste verižice. Najkrajšo pritrđimo z enim koncem na sponko, z drugim pa v sredino 6 do 7 cm dolgega lesenega klina (4), kakršnega rabimo čisto za prenašanje svežnjev. Na oba konca lesenega klina pa pritrđimo drugi dve medeninasti verižici, ki morata biti enako dolgi (5). Verižici pripnemo z drugima koncema na dve privojki (6), ki sta pritrjeni v primerni razdalji v leseni podstavek. Obe privojki spojimo z električnim zvoncem in žepno baterijo, kakor nam kaže slika 7. S tem je vsa naprava gotova.

Zvečer vstavimo uro, navijemo zvonec in zapnemo sponko na pravi ključ. Pri tem moramo zlasti paziti na to, da sta obe daljši verižici vzporedni in da nista pretirno napeti, pa tudi, da se med seboj ne dotikata. Vse drugo prepustimo uri in budilki. Ko bo zjutraj začela budilka zvoniti, se bo začel obra-

čati ključ zvonca; z njim se bosta vrtela krajša verižica in lesen klín, kar bo povzročilo, da se bosta daljši verižici križali. Čim se bosta dotaknili, bo začel zvoniti električni zvonec in bo zvonil, dokler ne vstanemo in ne uredimo zopet verižici v vzporedno lego; ko pa smo to izvršili, smo že toliko budni, da nas skušnjava ne bo mogla več premotiti.

Začarani klobčič



Pletilji iz naročja klobčič se zvali, pred nos psa Kokca pade, ki pod mizo ždi.

In že je Kokec na nogah, za njim drvi, po sobi in po vrtu ga zamañ lovi.

Naenkrat pa — pes Kokec gleda in strmi — kot kakra klobčič zgine, v nič se razpuhti.

Kar zamotano je, to v bistvu je nemara, kot zgodba ta uči —, zgolj videz in utvara.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Danes se ti zopet enkrat oglasim. Ob koncu šolskega leta sem dobil par stotakov, da jih zapravim na katerikoli način. In kakor bi zaslišal v sebi glas: »Morje zovel!« Zato sem sklenil, da grem na morje in ob priliki obiščem strica. In odpotoval sem. Kmalu sem prišel do strica in z njim na morje. Prispel sem v Split. Hitro na obalo. Oh morje, morje! Od dahnih sem si, ko sem videl morje, ki je s krvjo pridobljeno in nikdar ne bo izgubljeno. Jadransko morje je samo jugoslovensko in od nikogar drugega. In prihajale so ladje v pristanišče in odhajale. In hladen vetrič je pihljajl in božal naše morje s pozdravom: »Vedno jugoslovensko.« Komaj sem si ga ogledal. Nato pa na kopanje. Kako fino se je kopati v morju. Ko smo se okopali pa na — Marjan, odkoder smo si še lepše ogledali Split in luko. Tam smo videli tudi zoološki vrt. Ko smo se vračali, je bil že večer. Morje je bilo vse plavo in valovito ter je pošiljalo tisočere pozdrave. In še malo na promenado, nato pa domov. Ko sem prišel domov, je bilo vse dobro, samo imel sem tuberkulozo v žepu.

Lepo te pozdravlja

Melave Tinko,
dijak drž. real. gimn.
v Celju.

Dragi stric Matic! Ko sem prebrala novi natečaj, sem sklenila da poskusim srečo. Hočem Ti opisati moj doživljaj.

Pred par leti, ko sem bila pri stari mami, sem padla v precej globoko vodo. To se je zgodilo takole: Jaz in moja sestrična, smo se igrali na vodi. Imele sva čolniček iz papirja. Ko je sestrična porinila čolniček po vodi, sem ga hotela prijeti, in stopila sem na desko, katera je bila pol nad vodo, pol pa na zemlji, toda, ojoj! Pljusk! sem štrbunknila v vodo z desko vred. Po vodi so samo še lasje plavali. Mama je pritekla, in s pomočjo enega delavca, ki je tam nekaj delal, me izvlekla iz vode. Na srečo sem držala zaprta usta, da ni voda šla notri.

Pohvalim se Ti, da sem končala I. razred gimnazije z odliko. Sedaj se

učim glasovir. Rada čitam in Te prosim, da mi pošlješ knjigo, ki bi dopolnila mojo knjižnico. Te pozdravlja in se priporoča zvesta čitalka

Sonja Čok, dijakinja Beograd, Koste Jovanovića 17.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru« in upam, da me sprejmeš v svoj kotiček, kakor si sprejel mojo sestro Lejo.

Bila sem na sokolskem taborenju v Loki pri Mozirju. Tako rada bi Ti pisala od tam pozdrave ali se nisem upala sama pisat, da bi se Ti ne jezil. Če bi bilo kaj narobe. Kadar je prišel kakšen obisk vedno sem na tihem mislila, kako bi bilo lepo, če bi bil Ti tudi zraven. Videl bi kako so se naše sestre Sokolice in bratje Sokoli potrudili in z veseljem vsakega sprejeli in mu postregli, da se je vsak dobro počutil. Tudi slikal bi se lahko z nami. Jaz ne bom nikoli pozabila tako lepih počitnic, tri tedne taborenja v planinah med veselimi Sokoli. Težko mi je pa, da se bolje ne morem pokazati hvaležne za stroške in trud, ki so ga imeli z menoj. Lepo Te pozdravlja

Vera Črepiček, učenka III. r. os. šole v Celju, Dečkova c. 8.

Listnica uredništva

D. D.: Vaše prispevke smo prejeli in jih bomo po možnosti objavili. Honorar vam nakažemo prve dni prihodnjega meseca na poslani naslov.

Fr. P. v Celju: Prevodov nismo nič kaj veseli. Ljubši so nam izvirni spisi. Honorar vam nakažemo prve dni prihodnjega meseca in upamo, da nam dotlej pošljete kaj izvirnega. Ali ste pesnikovanje popolnoma opustili?

Kdo bi rad imel

Mlado Jutro 1938

trdo vezano v oblik knjige
za maihen denar

Pišite na upravo »Jutra«, Knaflijeva ul. 5.

Obisk

K Desi v posete
je Tajda prišla:
da nje igrače
pokaže ji ta.

Desa prav rada
ustreže ji to:
vse kar ima ji
pokazala bo:

Punčko in zibelko,
vozek, kolo,
oblekco za punčko
še čisto novo.

Skrinjico polno
prelepih stvari:
Tajda jih gleda —
se čudi, strmi...

Dosti igrač res,
že videla je,
a takih kot Desa
ima jih — še ne...

Vpraša jo: kje je
dobila vse to,
Desa pa zdaj ji
pojasni lepo:

Vse kar kedaj mi
podaril je kdo,
hranim in čuvam,
da ostane — lepo.

Rešitev križanke

Vodoravno: 3. tul, 5. kos, 7. tihotapec,
9. pavijan, 10. rogač, 11. rek.

Navpično: 1. kuhar, 2. kopač, 3. tip,
4. lovor, 5. kajak, 6. sèn, 8. tiger.

Soba male filmske igralke Shirley Temple



Soba, ki vam jo kaže naša slika, pač ni ena izmed tistih, v kateri bi se lahko po mili volji igrali in zabavali. Prej napravlja vtis nekakega razstavnega prostora, kakor pa otroškega zabavišča. In vendar stanuje v njej mala filmska igralka Shirley Temple, ki jo prav gotovo vsi poznate. Shirley ljubi rdečo barvo in zato ta barva prevladuje pri vseh predmetih, ki jih vidite v sobi. Seveda ima srečna zvezdnica vse polno najrazličnejših igrač, ki so raz-

nešene po vseh kotih in omarah. Videti pa je, da so te igrače tukaj bolj zaradi tega, da bi jih človek gledal, kot pa da bi jih uporabljal pri igri. Zvezdnica prebije pač več svojega prostega časa drugje in pri drugačnih zabavah kot pa v svoji sobi pri punčkah. Njeni mesečni prejemki gredo v tisoče in slava odvrača ljudi, da bi se mogli posvetiti izključno samo temu, kar jim prija in kar jih veseli.